WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (szósta izba)

z dnia 29 stycznia 2008 r. *

W sprawie T-206/07

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, z siedzibą w Foshan (Chiny), reprezentowana przez adwokata J.F. Bellisa oraz G. Vallerę, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego początkowo przez B. O'Connora, solicitor, oraz adwokata P. Vergano, a następnie przez B. O'Connora oraz E. McGoverna, barrister,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez H. van Vlieta oraz K. Talabér-Ricz, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: francuski.

przez

Vale Mill (Rochdale) Ltd, z siedzibą w Rochdale (Zjednoczone Królestwo),

Pirola SpA, z siedzibą w Mapello (Włochy),

oraz

Colombo New Scal SpA, z siedzibą w Rovagnate (Włochy),

reprezentowane przez adwokatów G. Berrischa oraz G. Wolfa,

oraz przez

Republikę Włoską, reprezentowaną przez I. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez W. Ferrante, avvocato dello Stato,

interwenienci,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 452/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy (Dz.U. L 109, s. 12), w zakresie, w jakim nakłada ono ostateczne cło antydumpingowe na przywóz desek do prasowania produkowanych przez skarżącą,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (szósta izba),

w składzie: M. Jaeger, pełniący funkcję prezesa, A.W.H. Meij (sprawozdawca) i V. Vadapalas, sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 grudnia 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1) w zmienionym brzmieniu (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym") stanowi, że wniosek w sprawie przyznania traktowania zastrzeżonego dla przedsiębiorstw, w stosunku do których przeważają warunki gospodarki rynkowej, musi zawierać wystarczające dowody, że dany producent stosuje „jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem [jeden jasny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest stosowana do wszystkich celów oraz jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości]".

2 Artykuł 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania [dochodzenia], po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z komitetem doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy przez cały okres postępowania [dochodzenia]".

3 Ponadto art. 20 ust. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego stanowią:

„4. Ostateczne ujawnienie ma formę pisemną. Sporządza się je bezzwłocznie […], nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję projektu działań ostatecznych [projektu ostatecznej decyzji], na podstawie art. 9 […]. Ujawnienie nie narusza żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję bądź Radę, ale w przypadku, gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

5. Oświadczenie [Uwagi] złożone po ostatecznym ujawnieniu uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytym uwzględnieniu pilności sprawy".

Okoliczności poprzedzające powstanie sporu

4 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd (dalej zwana „skarżącą") jest spółką z siedzibą w Foshan (Chiny), produkującą i dokonującą wywozu desek do prasowania, w szczególności do Unii Europejskiej.

5 W dniu 4 lutego 2006 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy (Dz.U. 2006, C 29, s. 2).

6 W dniu 23 lutego 2006 r. skarżąca złożyła wniosek na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego w sprawie przyznania jej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. W dniu 3 kwietnia 2006 r. skarżąca przekazała Komisji swoją odpowiedź na kwestionariusz antydumpingowy.

7 W dniach 20–23 czerwca 2006 r. na terenie siedziby skarżącej oraz w dniu 26 czerwca 2006 r. na terenie siedziby spółki powiązanej ze skarżącą, z siedzibą w Hong Kongu, Komisja przeprowadziła weryfikacje, których celem było ustalenie, czy skarżącej można przyznać status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej oraz ustalenie wartości normalnej omawianych produktów na rynku chińskim.

8 Pismem z dnia 11 sierpnia 2006 r. Komisja powiadomiła skarżącą, że uznała ona, iż skarżąca nie spełnia warunków określonych w art. 2 ust 7 lit. c) akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia podstawowego i w związku z tym nie jest możliwe przyznanie jej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Bowiem według Komisji dokumenty księgowe skarżącej, jak również sprawozdania z audytu, nie były zgodne z wymogami międzynarodowych standardów rachunkowości (International Accounting Standards, dalej zwanymi „standardami MSR").

9 W dniu 1 września 2006 r. skarżąca przedstawiła swoją odpowiedź. Pismem z dnia 15 września 2006 r. Komisja udzieliła odpowiedzi na uwagi skarżącej i powiadomiła ją o swojej decyzji o nieprzyznaniu jej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

10 W dniu 30 października 2006 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1620/2006 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy (Dz.U. L 300, s. 13) (dalej zwane „rozporządzeniem tymczasowym"). Rozporządzenie to potwierdzało oddalenie wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej i nakładało cło tymczasowe w wysokości 18,1% na przywóz produkowanych przez skarżącą desek do prasowania.

11 W dniu 1 grudnia 2006 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi w sprawie rozporządzenia tymczasowego. W dniu 18 stycznia 2007 r. przedstawiła uwagi dodatkowe dotyczące wyłącznie kwestii ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

12 W dniu 19 stycznia 2007 r. na przesłuchaniu w siedzibie Komisji skarżąca przedstawiła swoje uwagi. Następnie przedstawiła Komisji oficjalne dane statystyczne dotyczące miesięcznego przywozu chińskiego produktów metalurgicznych w latach 2004 i 2005.

13 Pismem z dnia 20 lutego 2007 r. Komisja przekazała skarżącej dokument w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz dokument w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych. W pierwszym dokumencie Komisja poinformowała o swoim zamiarze przyznania skarżącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Komisja uznała bowiem, że, z jednej strony, uchybienia w praktykach księgowych przedsiębiorstwa, ujawnione na etapie środków tymczasowych, nie miały istotnego wpływu na wyniki finansowe zapisane w księgach rachunkowych oraz że, z drugiej strony, braki w sprawozdaniach, po pierwsze, nie stanowiły problemu w zakresie informacji dotyczących sprzedaży eksportowej, gdyż Komisja zaakceptowała te dane już wcześniej, gdy miała możliwość przeprowadzenia kontroli ich rzetelności, oraz, po drugie, nie miały one charakteru rozstrzygającego w odniesieniu do sprzedaży wewnętrznej, gdyż rozmiary tej sprzedaży nie były na tyle istotne, aby mogła być ona uznana za reprezentatywną. Komisja wskazała również, że w tych okolicznościach wartość normalną należy ustalić w oparciu o koszt produkcji oraz

że jego podstawową część stanowił koszt stali. W tym względzie Komisja uznała, że oficjalne chińskie dane statystyczne dotyczące przywozu stali, zebrane w ramach postępowania administracyjnego, potwierdziły rzetelność danych rachunkowych przedsiębiorstwa w zakresie kosztu stali i pozwoliły tym samym na obliczenie wartości normalnej na podstawie wartości skonstruowanej w Chinach.

14 Pismem z dnia 2 marca 2007 r. podmioty, których skarga przyczyniła się do wszczęcia postępowania antydumpingowego, przedstawiły swoje uwagi na temat dokumentu w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń z dnia 20 lutego 2007 r. Podniosły one, że, po pierwsze, skarżąca nie spełnia przesłanek określonych w art. 2 ust 7 lit. c) akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia podstawowego oraz, po drugie, że w każdym razie, ostatnie zdanie art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego stoi na przeszkodzie temu, aby instytucje dokonywały zmian ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej w toku postępowania.

15 W dniu 6 marca 2007 r. komitet doradczy powołany zgodnie z art. 15 rozporządzenia podstawowego (dalej zwany „komitetem doradczym") przeprowadził analizę dokumentu roboczego przekazanego mu przez Komisję w dniu 20 lutego 2007 r. Wielu członków komitetu doradczego zakwestionowało przyznanie skarżącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

16 Faksem z dnia 23 marca 2007 r. Komisja przesłała skarżącej skorygowany dokument w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz skorygowany dokument w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych, w których poinformowała ją, że dokonała zmiany swoich ustaleń z dnia 20 lutego 2007 r. w sprawie przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Komisja uznała bowiem w szczególności, że praktyka skarżącej polegająca na kompensacji przychodów i rozchodów oraz zapisie transakcji sprzedaży w księgach rachunkowych w sposób skrótowy, niezgodnie z zasadą memoriałową, stanowiła naruszenie standardów MSR, sprzeczne z wymogami wskazanymi w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

17 W dniu 23 marca 2007 r. Komisja przekazała również do konsultacji członkom komitetu doradczego skorygowany końcowy dokument roboczy. Dokument ten został zatwierdzony przez komitet doradczy w dniu 27 marca 2007 r. w ramach procedury pisemnej.

18 Termin na złożenie uwag dotyczących skorygowanych dokumentów w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych został wyznaczony skarżącej na dzień 29 marca 2007 r. Pismem z dnia 29 marca 2007 r. na wniosek skarżącej Komisja przedłużyła ten termin do dnia 2 kwietnia 2007 r. oraz poinformowała ją o przyznaniu jej dostępu do akt jawnych od dnia 27 marca 2007 r., precyzując jednocześnie, że w okresie dwóch poprzedzających tygodni do akt nie zostały dołączone żadne nowe informacje.

19 W dniu 29 marca 2007 r. Komisja przedłożyła Radzie projekt ostatecznych środków oparty na skorygowanym dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń. W uzasadnieniu poprzedzającym ten projekt wskazano, że na posiedzeniu komitetu doradczego w dniu 6 marca 2007 r. zostały przeprowadzone konsultacje z państwami członkowskimi.

20 W dniu 2 kwietnia 2007 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi w sprawie dokumentów przekazanych jej w dniu 23 marca 2007 r., zawierających skorygowaną ocenę Komisji. W piśmie tym skarżąca podważyła opinię Komisji, zgodnie z którą skarżąca nie spełniała przesłanek wymaganych w celu przyznania jej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej oraz zażądała nieuwzględnienia opinii podmiotów, które wniosły skargę, zgodnie z którą ostatnie zdanie art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego zakazuje Komisji dokonywania zmian pierwotnej decyzji o nieprzyznaniu tego statusu.

21 Pismem z dnia 4 kwietnia 2007 r. Komisja udzieliła odpowiedzi, w której potwierdziła swoje wnioski dotyczące niespełnienia przesłanek wymaganych w celu przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Komisja podniosła ponadto, że orzecznictwo dotyczące oceny wniosków o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej nie pozwala na dokonywanie ponownej oceny starych okoliczności.

22 Pismem z dnia 5 kwietnia 2007 r. skarżąca zażądała od Komisji przekazania Radzie projektu ostatecznych środków opartego na dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń z dnia 20 lutego 2007 r., gdyż opinia dotycząca statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej została wydana, według skarżącej, z naruszeniem prawa.

23 W dniu 23 kwietnia 2007 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 452/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy (Dz.U. L 109, s. 12) (dalej zwane „zaskarżonym rozporządzeniem"). Zaskarżone rozporządzenie nałożyło ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 18,1% na przywóz desek do prasowania produkowanych przez skarżącą.

Przebieg postępowania i żądania stron

24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 czerwca 2007 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

25 Odrębnym pismem, złożonym w tym samym dniu, skarżąca wniosła o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym na podstawie art. 76a § 1 regulaminu Sądu.

26 W dniu 10 lipca 2007 r., po otrzymaniu uwag Rady, druga izba Sądu postanowiła przychylić się do wniosku o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym.

27 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu, skarżąca oraz Rada zostały wezwane do udziału w spotkaniu nieformalnym z sędzią sprawozdawcą w dniu 19 lipca 2007 r. w celu ustalenia zasad przebiegu postępowania w trybie przyspieszonym.

28 Pismami złożonymi w sekretariacie, najpierw przez Komisję w dniu 28 sierpnia, a następnie przez spółki Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA oraz Colombo New Scal SpA (dalej zwane „spółkami, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta") w dniu 5 września, i wreszcie przez Republikę Włoską w dniu 6 września 2007 r., podmioty te wniosły o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

29 Z powodu zmian w składzie izb Sądu, sędzia sprawozdawca został przydzielony do szóstej izby w charakterze jej prezesa, co w konsekwencji doprowadziło do przydzielenia niniejszej sprawy tej izbie.

30 Trzema postanowieniami z dnia 3 października 2007 r. prezes szóstej izby Sądu uwzględnił wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta. Ponadto w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu, interwenienci zostali wezwani do złożenia swoich uwag, co też uczynili w wyznaczonym terminie.

31 Pismem z dnia 6 grudnia 2007 r. prezes Sądu M. Jaeger został wyznaczony na pełniącego obowiązki prezesa izby, zgodnie z art. 8 akapit trzeci oraz art. 32 § 3 regulaminu, w zastępstwie sędziego M. Tchipeva, który nie mógł uczestniczyć w obradach.

32 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na przywóz produkowanych przez nią desek do prasowania;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

33 Rada, popierana przez Komisję oraz spółki, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

34 Republika Włoska wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

Co do prawa

35 Skarżąca podnosi dwa zarzuty oparte, odpowiednio, na naruszeniu prawa przy stosowaniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego oraz na naruszeniu prawa do obrony i art. 20 ust. 5 tego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego opartego na naruszeniu prawa przy stosowaniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

36 Skarżąca podnosi, że jedyne wyjaśnienie nagłej zmiany stanowiska Komisji dotyczącego przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej zostało zawarte w piśmie z dnia 4 kwietnia 2007 r., w którym Komisja przyznała, że orzecznictwo dotyczące oceny wniosków o przyznanie tego statusu nie pozwala na dokonywanie ponownej oceny starych okoliczności. Skarżąca wskazuje, że Komisja nie wyjaśniła, w jakim zakresie wnioski zawarte w dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń były bezzasadne, i pozwala rozumieć, że projekt ostatecznych środków przedłożony Radzie nie opierał się na żadnym uzasadnieniu, stanowiąc tym samym naruszenie art. 253 WE.

37 Skarżąca przypomina, że kwestia tego, czy instytucje mogą dokonać zmiany ustalenia statusu przedsiębiorstwa w świetle art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego stanowiła przedmiot wyroku Sądu z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 Nanjing Metalink przeciwko Radzie (Zb.Orz. s. II-4347). Skarżąca podnosi, że w wyroku tym Sąd orzekł, iż ratio legis ostatniego zdania art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego polega na zachowaniu obiektywizmu przy ustalaniu statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej oraz zagwarantowaniu, by ustalenia tego nie dokonywano kierując się jego wpływem na obliczenie marginesu dumpingu. W wyroku tym zostało także stwierdzone, że przepis ten stoi na przeszkodzie temu, by instytucje dokonywały ponownej oceny informacji, którymi dysponowały podczas pierwotnego ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Sąd uznał ponadto, że instytucje mogą uchylić status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, jeżeli w następstwie zmiany okoliczności faktycznych lub ujawnienia nowych dowodów zostanie stwierdzone, że dany producent nie spełnia przesłanek wymaganych w celu przyznania tego statusu.

38 Skarżąca podnosi, że zasada, zgodnie z którą ostatnie zdanie art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego stoi na przeszkodzie temu, aby instytucje dokonywały ponownej oceny informacji, którymi dysponowały już podczas pierwotnego ustalania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej wymaga, aby wstępna decyzja w tym zakresie została przyjęta przed ustaleniem wartości normalnej. Bowiem według skarżącej w przeciwnym wypadku zasada ta pozbawiona byłaby sensu. Tymczasem w niniejszej sprawie Komisja jednocześnie dokonała, po pierwsze, oceny kwestii, czy skarżącej może przysługiwać status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej oraz, po drugie, ustalenia wartości normalnej.

39 Zdaniem skarżącej w tych okolicznościach nie istnieje żaden powód, aby kwestię statusu skarżącej w świetle art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego traktować inaczej, niż pozostałe aspekty tymczasowego ustalenia marginesu dumpingu, które mogą zostać skorygowane w toku dochodzenia. Proponowana przez Komisję interpretacja tego przepisu byłaby także sprzeczna z zasadą dobrej administracji w zakresie, w jakim nakazywałaby ona Radzie i Komisji nałożenie ostatecznych ceł w oparciu o błędną podstawę. W przypadku, gdyby Komisja doszła do wniosku, że pierwotne ustalenie statusu skarżącej było nieuzasadnione z powodów przedstawionych w dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń z dnia 20 lutego 2007 r., Komisja miałaby nie tylko prawo, lecz również obowiązek dokonać korekty ustalenia tego statusu.

40 W konsekwencji projekt ostatecznych środków oparty jest na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Ta niezgodność z prawem obciąża również zaskarżone rozporządzenie.

41 Rada oraz podmioty, które zostały dopuszczone do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów popierających jej żądania, nie zgadzają się z uzasadnieniem niniejszego zarzutu.

Ocena Sądu

42 Po pierwsze, należy zbadać, czy Komisja dokonała zmiany swojego projektu zawartego w informacji o ostatecznych ustaleniach z dnia 20 lutego 2007 r., zważywszy że nie jest ona uprawniona do dokonywania ponownej oceny starych okoliczności.

43 W tym względzie należy przypomnieć przede wszystkim, że w motywach od 12 do 14 zaskarżonego rozporządzenia Rada podniosła, co następuje:

„(12) Po nałożeniu środków tymczasowych jeden ze współpracujących producentów eksportujących z ChRL twierdził, że powinien być mu przyznany status podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych [przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej] (»MET«). Przedsiębiorstwo to utrzymywało, że stosowane praktyki w zakresie księgowości, o których mowa w motywie 25 rozporządzenia tymczasowego, które były podstawą do oddalenia wniosków pięciu chińskich producentów eksportujących o przyznanie MET (w przypadku trzech wniosków była to jedyna przyczyna ich oddalenia), nie były na tyle znaczące, aby wpłynąć na rzetelność prowadzonych rachunków, które były w istocie kompletne, a także nie miały wpływu na ustalenie marginesów dumpingu.

(13) W związku z tym należy zauważyć, że po przeprowadzeniu wizyty weryfikacyjnej na miejscu ustalono, że wyżej wymienione praktyki w zakresie księgowości stosowane przez to przedsiębiorstwo wyraźnie naruszają standardy [MSR], mianowicie [standard] MSR nr 1, i nie mogą być uznane za nieistotne. Nie przedłożono żadnych dowodów, które mogłyby wpłynąć na zmianę ustaleń wskazanych w motywie 25 rozporządzenia tymczasowego.

(14) Wobec braku innych istotnych i uzasadnionych uwag, motywy od 15 do 28 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone”.

44 Z powyższego wynika, że w zaskarżonym rozporządzeniu odmowa zmiany pierwotnego ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, dokonanego w rozporządzeniu tymczasowym, nie była uzasadniona przeszkodą w dokonaniu ponownej oceny starych okoliczności zawartą w art. 2 ust. 7 lit. c) zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego, lecz niezgodnością praktyk księgowych skarżącej ze standardami MSR oraz brakiem nowych dowodów, które mogłyby wpłynąć na tę ocenę. Następstwem tej odmowy było w konsekwencji zastosowanie materialnych przesłanek art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy tiret drugie tego rozporządzenia.

45 Należy następnie stwierdzić, że również ze skorygowanego dokumentu w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz skorygowanego dokumentu w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych nie wynika, iż odmowa Komisji przedłożenia projektu przyznania skarżącej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej była uzasadniona zakazem dokonywania ponownej oceny starych okoliczności, lecz że argumentacja Komisji w tym względzie opierała się wyłącznie na niezgodności praktyk księgowych skarżącej ze standardami MSR.

46 Jedynym dokumentem, w którym Komisja podnosi, że orzecznictwo dotyczące ustalania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej nie pozwala na dokonywanie ponownej oceny starych okoliczności jest, jak wskazuje również sama skarżąca, pismo Komisji z dnia 4 kwietnia 2007 r. Komisja wskazuje tam bowiem w szczególności:

„W uwagach z dnia 2 kwietnia 2007 r. Państwa klient nadal powtarza te same argumenty, które zostały już przedstawione przed podaniem do wiadomości informacji o ostatecznych ustaleniach, dotyczące nieprawidłowości księgowych i ich zgodności, lub braku takowej, ze standardami MSR, jednakże, czego jesteście Państwo świadomi, orzecznictwo dotyczące oceny wniosków o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej nie pozwala na dokonywanie ponownej oceny starych okoliczności".

47 Jak wynika z tego pisma, Komisja powołuje się na orzecznictwo zakazujące dokonywania ponownej oceny starych okoliczności w celu odrzucenia argumentów skarżącej, które zostały wysunięte przed podaniem do wiadomości informacji o ostatecznych ustaleniach. W odpowiedzi na pytanie Sądu zadane podczas rozprawy Komisja wyjaśniła, co nie zostało podważone przez skarżącą, że argumenty, do których odwoływała się Komisja w tych uwagach, zawarte były w piśmie z dnia 1 września 2006 r., wysłanym przez skarżącą przed dokonaniem pierwotnego ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, co nastąpiło w dniu 15 września 2006 r. i zostało wprowadzone w życie w rozporządzeniu tymczasowym.

48 Należy jednakże zauważyć, że w piśmie z dnia 4 kwietnia 2007 r. Komisja uzasadniła odmowę uznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej okolicznością, że, niezgodnie ze standardami MSR, w księgach rachunkowych skarżącej nie przestrzegano zasady księgowości memoriałowej, stosowano kompensacje, a poszczególne transakcje przedstawiane były zbiorczo, zamiast osobno. Komisja podniosła w tym zakresie, że przeprowadzony audyt nic na ten temat nie wykazał. Sąd zauważa, że Komisja wskazała równocześnie, iż informacje dotyczące ceny stali nie pozwoliły na dokonanie ponownej oceny uchybień stwierdzonych w księgach rachunkowych skarżącej.

49 A zatem z całości tego pisma wynika, że uwagi Komisji dotyczące niemożności dokonywania ponownej oceny starych okoliczności mają charakter uboczny, gdyż instytucja ta oparła swoją odmowę przedłożenia projektu przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej na ocenie kwestii, czy skarżąca przestrzegała mających zastosowanie przesłanek materialnych.

50 Należy zatem stwierdzić, że zarzut skarżącej, zgodnie z którym Komisja oparła się w niniejszej sprawie na zakazie dokonywania ponownej oceny starych okoliczności, nie znajduje poparcia w okolicznościach faktycznych. Z tego powodu zarzut pierwszy nie może zostać uwzględniony, a w konsekwencji dyskusja dotycząca interpretacji ostatniego zdania art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego oraz pkt 44 ww. wyroku w sprawie Nanjing Metalink przeciwko Radzie pozbawiona jest znaczenia.

51 Ponadto należy wyjaśnić, co również podniosły Rada i podmioty, które zostały dopuszczone do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów popierających jej żądania, że podważanie przez skarżącą podczas rozprawy procesu decyzyjnego, którego wynikiem był projekt Komisji, jak również przeprowadzanej przez instytucje oceny kwestii, czy dane przedsiębiorstwo spełnia warunek określony w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia podstawowego, nie może stanowić odrębnego zarzutu nieważności, gdyż zarzut taki byłby zarzutem nowym i w związku z tym byłby niedopuszczalny. Bowiem, co również potwierdziła skarżąca podczas rozprawy, celem tych argumentów jest jedynie uzupełnienie podstawy zarzutu pierwszego.

52 Co się ponadto tyczy argumentu skarżącej, zgodnie z którym Komisja nie wyjaśniła, w jakim zakresie wnioski zawarte w dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń były bezzasadne, to należy zauważyć, że zgodnie z obowiązkiem przewidzianym w art. 253 WE, dokument końcowy musi być uzasadniony jedynie w oparciu o całość okoliczności, faktycznych i prawnych, które są istotne dla zawartej w nim oceny. Celem obowiązku uzasadnienia nie jest wyjaśnienie zmiany stanowiska instytucji w toku postępowania administracyjnego, jak również nie jest nim wyjaśnienie różnic między rozwiązaniem przyjętym w dokumencie końcowym w stosunku do stanowiska tymczasowego widniejącego w dokumentach przedstawionych zainteresowanym stronom w toku tego postępowania w celu umożliwienia im zapoznania się z ich uwagami (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-464/04 Impala przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2289, pkt 285). Obowiązek ten nie oznacza zatem również, że instytucja musi wyjaśnić, w jakim zakresie stanowisko rozważane na pewnym etapie postępowania administracyjnego okazało się w ostatecznym rozrachunku bezzasadne.

53 Należy ponadto stwierdzić, że informacja o ostatecznych ustaleniach nie stanowi aktu niekorzystnego lub przyznającego prawa. Jak również wynika z art. 20 rozporządzenia podstawowego, dokument ten służy ujawnieniu, w trakcie postępowania administracyjnego, zasadniczych faktów i ustaleń, na podstawie których Komisja rozważa zalecenie zastosowania ostatecznych środków w celu poinformowania wszystkich zainteresowanych stron o planowanych działaniach i umożliwienia im przedstawienia uwag w tym zakresie. Ponieważ stanowisko przedstawione przez

Komisję może ulec zmianie w następstwie otrzymanych uwag, należy je, jak również podnoszą Rada i Komisja, z konieczności traktować jako tymczasowe, zgodnie z tym, co zostało określone w ostatnim zdaniu art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

54 W konsekwencji okoliczność, że w uzasadnieniu zaskarżonego rozporządzenia nie zostało wyjaśnione, w jakim zakresie wnioski zawarte w dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń z dnia 20 lutego 2007 r. były bezzasadne oraz okoliczność — przy założeniu, że zostanie ona wykazana — że Komisja nie przedstawiła wyjaśnień w tym zakresie, nie powodują, same w sobie, niezgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia.

55 Wobec powyższego zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu prawa do obrony i art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

56 Skarżąca wskazuje, że z art. 20 ust. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego wynika, iż Komisja jest zobowiązana ostatecznie ujawnić zainteresowanym stronom zasadnicze fakty i ustalenia, na podstawie których rozważane jest zalecenie nałożenia ostatecznych środków, w terminie co najmniej dziesięciu dni przed przedłożeniem Radzie projektu ostatecznych środków, w celu umożliwienia stronom przedstawienia uwag w tym minimalnym terminie oraz umożliwienia Komisji ich uwzględnienia.

57 Tymczasem Komisja przedłożyła Radzie projekt ostatecznych środków oparty na skorygowanych informacjach o ostatecznych ustaleniach zaledwie sześć dni po ich podaniu do wiadomości skarżącej, nie czekając na upływ dziesięciodniowego terminu określonego w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i cztery dni przed terminem wyznaczonym skarżącej na przedstawienie swoich uwag.

58 Rada oraz podmioty, które zostały dopuszczone do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów popierających jej żądania, nie zgadzają się z zarzutem, że prawo skarżącej do obrony zostało ograniczone. Bowiem, po podaniu do wiadomości skarżącej skorygowanego dokumentu w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń, Komisja przyznała jej sześciodniowy termin, przedłużony następnie o kolejne 10 dni, na złożenie uwag. Dziesięciodniowy termin przewidziany w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego został zatem dotrzymany. Rada twierdzi ponadto, że terminy, w których następuje przedłożenie projektu Komisji Radzie stanowią kwestię proceduralną, która nie podlega przepisom zawartym w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym Komisja nie naruszyła obowiązku proceduralnego.

59 Ponadto skarżąca nie wykazała, że jej uwagi nie zostały rozpatrzone przez Komisję. Rada podnosi, że skarżąca miała możliwość poruszenia kwestii dotyczących uchybień stwierdzonych w jej księgach rachunkowych podczas wizyt weryfikacyjnych, co też zrobiła. Rada twierdzi jednocześnie, co popierają Republika Włoska oraz spółki, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, że okoliczność, iż projekt Komisji został przedłożony przed wygaśnięciem terminu określonego na złożenie uwag przez skarżącą nie dowodzi, że wspomniane uwagi nie zostały uwzględnione, gdyż Komisja była w stanie dokonać zmiany swojej projektu, jeżeli uznałaby to za konieczne, zanim został on przyjęty przez Radę.

60 Wreszcie Rada, popierana przez Republikę Włoską i spółki, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, uważa, że skarżąca nie precyzuje, jakie argumenty mogłaby przedstawić, a które nie zostały tym samym rozpatrzone przez Komisję. Spółki, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, podnoszą, że w swoim

piśmie z dnia 2 kwietnia 2007 r. skarżąca jedynie powtórzyła swoje poprzednie argumenty, do których Komisja już się ustosunkowała. Spółki te uważają w konsekwencji, że skarżąca nie wykazała, iż przedłożenie projektu Radzie przed upływem przysługującego jej terminu wpłynęło na jej zdolność do obrony.

61 Komisja dodaje, że, w każdym razie, skarżąca miała możliwość wypowiedzieć się w kwestii uchybień, które wykazywała jej księgowość oraz udowodnić, że spełnia ona kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia podstawowego. Uwagi skarżącej zostały rozpatrzone i oddalone w piśmie Komisji z dnia 15 września 2006 r., a ocena ta została następnie potwierdzona w rozporządzeniu tymczasowym, powtórzona w piśmie z dnia 4 kwietnia 2007 r. i potwierdzona ponownie w zaskarżonym rozporządzeniu.

62 Według Komisji i spółek, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, wysłanie faksu z dnia 23 marca 2007 r. informującego skarżącą, że służby Komisji zamierzały przedłożyć kolegium członków Komisji inny projekt niż ten, który był rozważany w piśmie z dnia 20 lutego 2007 r., nie było konieczne, gdyż art. 20 ust. 4 in fine rozporządzenia podstawowego przewiduje obowiązek powiadomienia zainteresowanych stron jedynie w przypadku, gdy podjęta decyzja oparta jest na faktach i okolicznościach innych niż te, które były przedmiotem ostatecznego ujawnienia ustaleń. Tymczasem skorygowany dokument w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz skorygowany dokument w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych nie zawierały żadnych nowych faktów lub okoliczności.

Ocena Sądu

63 Zasada poszanowania prawa do obrony jest podstawową zasadą prawa wspólnotowego, zgodnie z którą przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem poprzedzającym

przyjęcie rozporządzenia antydumpingowego muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia w toku postępowania antydumpingowego swych opinii co do prawdziwości i znaczenia zarzucanych im faktów i okoliczności (zob. wyrok z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 288 i 289, oraz powołane tam orzecznictwo).

64 Wymogi te zostały wprowadzone w życie w art. 20 rozporządzenia podstawowego, który przewiduje w swoim ust. 4 ostateczne ujawnienie ustaleń w formie pisemnej. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli ostatecznie przyjęta decyzja opiera się na faktach i ustaleniach innych niż podane do wiadomości w ramach ostatecznego ujawnienia ustaleń, „są one niezwłocznie ujawniane". Artykuł 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego precyzuje, że „[o]świadczenie [uwagi] złożone po ostatecznym ujawnieniu uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytym uwzględnieniu pilności sprawy".

65 W niniejszej sprawie Rada podnosi, że przedłożenie Radzie projektu ostatecznych środków przed upływem dziesięciodniowego terminu określonego w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie narusza tego przepisu. W tym względzie należy stwierdzić, iż z treści art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego wyraźnie wynika, że Komisja jest zobowiązana ujawnić stronom ostateczne ustalenia najpóźniej miesiąc przed przedłożeniem Radzie projektu ostatecznej decyzji. Chociaż art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie precyzuje, czy Komisja musi poczekać na upływ dziesięciodniowego terminu, aby przedłożyć Radzie swój projekt, to przepis ten, znajdujący się bezpośrednio po ust. 4, nie powinien być interpretowany w sposób, który nie jest z tym ustępem spójny. Należy zatem stwierdzić, że przedłożenie przez Komisję projektu Radzie nie powinno mieć miejsca przed upływem dziesięciodniowego terminu przewidzianego w tym przepisie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie T-147/97 Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, Rec. s. II-4137, pkt 81-83).

66 Rozwiązanie to zostało przyjęte również po to, aby zagwarantować, że ewentualne uwagi zainteresowanych stron zostaną rzeczywiście uwzględnione przez Komisję przed przedłożeniem przez nią projektu Radzie. W tym względzie argument Rady, że Komisja może uwzględnić te uwagi poprzez późniejsze dokonanie zmiany przedłożonego Radzie projektu nie może zostać podtrzymany. Należy bowiem stwierdzić, że art. 250 ust. 2 WE przyznaje Komisji kompetencję do wprowadzania zmian projektu przedłożonego Radzie w celu ułatwienia osiągnięcia, w poszanowaniu określanego przez nią interesu wspólnotowego, zbieżności poglądów w ramach instytucji lub, w danym wypadku, między poszczególnymi instytucjami biorącymi udział w procesie decyzyjnym (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 5 października 1994 r. w sprawie C-280/93 Niemcy przeciwko Radzie, Rec. s. I-4973, pkt 36). A zatem kompetencja ta nie może być wykorzystywana, aby w odpowiedni sposób uwzględnić uwagi stron.

67 Należy ponadto podkreślić, że uwagi zainteresowanych stron mogą mieć istotny wpływ na treść ostatecznej decyzji. Tymczasem sama okoliczność, że Radzie został już z góry przedłożony projekt ostatecznych środków, sama w sobie może wpłynąć na konsekwencje, które mogą być wyciągnięte z tych uwag. a zatem nie należy wykluczać możliwości, że przedłożenie Radzie przez Komisję projektu przed samym otrzymaniem uwag zainteresowanych stron może przeszkodzić w ich skutecznym uwzględnieniu.

68 W niniejszej sprawie należy stwierdzić przede wszystkim, że odmiennie do tego, co podnoszą spółki, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta oraz Komisja, Komisja była zobowiązana poinformować zainteresowane strony o swoim nowym stanowisku, które zostało przedstawione w skorygowanym dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz w skorygowanym dokumencie w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych z dnia 23 marca 2007 r., gdyż dokumenty te zawierały nowe lub inne ustalenie w rozumieniu art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym informacje dotyczące ceny przywozu stali nie miały charakteru mogącego dokonać zmiany konsekwencji, które należało wyciągnąć, w odniesieniu do przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, z powodu nieprzestrzegania przez skarżącą standardów MSR.

69 Należy w tym względzie stwierdzić, że art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ponieważ wyraźnie odwołuje się do „innych faktów i ustaleń", nie potwierdza stanowiska, którego podczas rozprawy broniła Komisja, zgodnie z którym sama zmiana oceny okoliczności faktycznych, które pozostały niezmienione, nie wymaga żadnego podania do wiadomości zainteresowanym stronom. Kiedy przeprowadzenie oceny istotnych okoliczności faktycznych jest rozważane po raz pierwszy, ocena ta powinna być podana do wiadomości zainteresowanych stron, aby mogły one przedstawić swoje uwagi na ten temat.

70 Sąd uważa następnie, że bezsporne jest, iż skorygowany dokument w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz skorygowany dokument w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych zostały podane do wiadomości skarżącej w dniu 23 marca 2007 r., podczas gdy projekt ostatecznych środków został przedłożony Radzie w dniu 29 marca 2007 r., czyli sześć dni później. Należy zatem stwierdzić, że Komisja nie dopełniła wymogów określonych w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

71 Jednakże niedochowanie dziesięciodniowego terminu przewidzianego w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia jedynie wtedy, jeżeli istnieje możliwość, że z powodu tej nieprawidłowości postępowanie administracyjne mogłoby doprowadzić do innego wyniku, co w konkretny sposób wpływałoby na prawo skarżącej do obrony (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 1980 r. w sprawie 30/78 Distillers Company przeciwko Komisji, Rec. s. 2229, pkt 26 oraz ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 331).

72 W tym względzie, co się tyczy kwestii ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, z akt sprawy nie wynika, że skorygowany dokument w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz skorygowany dokument w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych, podane do wiadomości w dniu 23 marca 2007 r., zawierały nowe okoliczności faktyczne, które nie zostały wcześniej podane do wiadomości skarżącej. W dokumentach tych Komisja poinformowała jedynie skarżącą o zamiarze zmiany swojego poprzedniego stanowiska i, co za tym idzie, utrzymania decyzji przyjętej początkowo w dniu 15 września 2006 r. i wprowadzonej w życie w rozporządzeniu tymczasowym.

73 Tymczasem, co również podnosi Komisja, skarżącej umożliwione zostało przedstawienie swoich uwag w kwestii pierwotnego ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zob. pkt 9–12 powyżej). Uwagi skarżącej, które w szczególności dostarczyły informacji dotyczących ceny przywozu stali, nawet skłoniły Komisję do rozważenia zmiany powrotu do pierwotnego ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Należy zatem stwierdzić, że skarżąca miała już okazję, na wcześniejszym etapie postępowania administracyjnego, wyrazić swoją opinię w kwestii stanowiska przedstawionego, na nowo, w skorygowanym dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń oraz w skorygowanym dokumencie w sprawie ujawnienia ustaleń szczegółowych z dnia 23 marca 2007 r.

74 Ponadto, co również podkreśla Rada, skarżąca nie wskazuje, jakie argumenty mogłaby przedstawić w razie braku stwierdzonych nieprawidłowości proceduralnych, a które nie zostały tym samym rozpatrzone przez Komisję. W tym względzie należy stwierdzić, że abstrahując od argumentów dotyczących przytoczonego zastosowania ostatniego zdania art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, z pisma z dnia 2 kwietnia 2007 r. nie wynika, że skarżąca przedstawiła nowe argumenty w odpowiedzi na stanowisko Komisji. Uwagi skarżącej skupiły się bowiem na powadze, z jaką należy traktować stwierdzone nieprawidłowości księgowe oraz na konsekwencjach, które powinny zostać wyciągnięte z informacji dotyczących ceny przywozowej stali, czyli kwestiach, w których skarżąca już wyraźnie się wypowiedziała.

75 Co się tyczy uwag, w tym samym piśmie, dotyczących zastosowania ostatniego zdania art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego oraz ww. wyroku w sprawie Nanjing Metalink przeciwko Radzie, to nie miały one, w każdym razie, charakteru mogącego wpłynąć na treść zaskarżonego rozporządzenia, gdyż, jak zostało również stwierdzone w ramach pierwszego zarzutu, odmowa przyznania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej była oparta na zastosowaniu przesłanek materialnych zawartych w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy tiret drugie rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 48 i 49 powyżej).

76 W konsekwencji należy stwierdzić, że naruszenie art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie miało charakteru mogącego wpłynąć na treść zaskarżonego rozporządzenia oraz, tym samym, na prawo skarżącej do obrony. Nieprawidłowość ta nie prowadzi zatem do niezgodności z prawem i stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia. Zarzut drugi należy zatem oddalić.

77 W konsekwencji należy w całości oddalić niniejszą skargę jako bezzasadną.

W przedmiocie kosztów

78 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponadto art. 87 § 4 regulaminu przewiduje, iż państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

79 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Rady i spółek, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta — obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę i spółki, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta. Komisja i Republika Włoska pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA i Colombo New Scal SpA.**

3) **Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Włoska pokrywają własne koszty.**

Jaeger Meij Vadapalas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 29 stycznia 2008 r.

Sekretarz

E. Coulon

Pełniący obowiązki prezesa

M. Jaeger